

OMMEKEER

een verhaal uit de Middeleeuwen (1000 n. Chr.)

Langzaam maar zeker groeit er een klein dorp aan de eeuwenoude weg die van de rivier naar het noorden loopt. Dat ooit de naam Ede aan dit dorp zal worden gehecht weet nog geen mens. Een aantal boerenhoeven vormt een woongemeenschap in deze uithoek van het rijk van de grote keizer Karel. Maar er staat al wel een kerk! Een houten rechthoekig gebouw met een rieten dak. Binnen kan het niet eenvoudiger: een altaar, een kruisbeeld, een kansel, een stenen doopvont, een soort sacristie waar de paramenten hangen, de liturgische kleding van de priester.

Wanneer op een zonnige zondagmorgen de kerkgangers naar hun kerkje lopen, zijn Aldwi en haar dochter Sita van de partij.

Aldwi is de vrouw van de grootste boer van de streek, Eberhard van 'De Grote Hof'. Zijn boerderij met grote kavels bouw- en grasland in de Vallei is de rijkste hoeve in de wijde omtrek. En Eberhard heeft gezag in de streek. Een vrije boer. Ook een sterke ondernemer, even kundig als ervaren.

Eberhard is een man van traditie. Hij is niet meegegaan met zijn vrouw toen zij uit volle overtuiging koos voor het christelijk geloof.

Wanneer vrouw en dochter het kerkje zijn binnengegaan, blijft Eberhard buiten staan. Hij houdt wel de rustdag, zoals door keizer Karel bevolen. Genietend van de zon kijkt hij om zich heen, ziet groepjes mannen, vrouwen en kinderen in de richting van de kerk lopen, komend van alle kant, over de kerkenpaden.

Opeens hoort Eberhard een geluid. Het loeien van een koe? Hondengeblaf? Nee, anders, het briesen van een stier. Wat nu? Hij ziet hem direct. Een nog jong dier. Kennelijk losgebroken door de gevlochten omheining van een nabije hoeve. Waardoor? Geen idee.

Eberhard onderkent onmiddellijk het gevaar. Het opgejaagde dier kan zich storten op de kerkgangers, die nietsvermoedend over het pad lopen. Wie zal het dier tegenhouden?

Eberhard haalt even diep adem en loopt dan het onrustige dier tegemoet. De kleine, maar gevaarlijke stier ziet een man aankomen die hem recht in de ogen kijkt. De gevaarlijke ogen van een boos beest. De stier is sterk, maar

deze boer is een forse tegenstander. Hij zwaait met zijn lange armen, pogend het dier tegen te houden en tot terugkeer te dwingen. Maar de stier valt aan, drukt z'n horens omlaag, klaar om de mens die hem de weg verspert aan te vallen.

Op enige afstand zien de kerkgangers ademloos toe hoe mens en dier elkaar taxeren. Als de stier de man aanstoot kan deze zich niet overeind houden. Hij valt achterover.

Eberhard ligt op de grond. Is zich dood geschrokken. Is dit het einde? 'God', roept zijn binnenste, 'God van Aldwi en Sita, red mij'.

Waar wacht de stier nog op?

Uit het kerkje klinkt geluid. Het is het klankrijke geluid van het kerkkoor. Het zingen waaiert over de akkers en de weg. '*Miserere*, 'God, erbarm U....'.

Het is alsof de stier luistert. Het dier trekt de kop omhoog, staat stil en.... keert zich om. Loopt langzaam terug naar de hoeve....

Eberhard haalt verlicht adem. Hij komt overeind en staat op. Veegt het stof van zijn kleren. Verwarde gedachten vervullen hem. Hij denkt aan wat een monnik hem eens zei: 'Wodan wordt verslonden door de wolf Fenrir, Thor verliest het gevecht met de wereldslang. Maar Christus is superieur aan de wolf en de slang, Eberhard. Want Hij wandelde op de zee en versloeg zelfs de dood door uit het graf op te staan'.

Diep in gedachten verzonken wankelt de grote boer Eberhard van 'De Grote Hof' het kerkje binnen. Niemand durft hem aan te spreken. Ze zien wel dat hij diep bewogen is door het treffen met de stier.

Een half jaar later wordt Eberhard gedoopt in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Met doopwater afkomstig uit de put vlakbij het houten kerkje. '*Te Deum laudamus*', zingt de parochie, 'Wij loven U, o God'.